

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Daniely Zemanové a soudců Zdeňka Kühna a Miloslava Výborného v právní věci žalobce: **EURO TAXI HATĚ, s. r. o.**, se sídlem Husinecká 903/10, Praha 3 – Žižkov, zast. Mgr. Monikou Zatloukalovou, advokátkou se sídlem Veleslavínova 7, Olomouc, proti žalovanému: **Ministerstvo financí**, se sídlem Letenská 15, Praha, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 1. 2014, čj. MF-121446/2013/16-1869, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 5. 2. 2015, čj. 11 Af 4/2014 – 40,

t a k t o :

- I. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 5. 2. 2015, čj. 11 Af 4/2014 – 40, **se ruší.**
- II. Rozhodnutí Ministerstva financí ze dne 9. 1. 2014, čj. MF-121446/2013/16-1869, **se ruší a věc se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 28 201 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupkyně Mgr. Moniky Zatloukalové, advokátky.
- IV. Žalovaný **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět řízení

[1] Rozhodnutím ze dne 11. 11. 2013, sp. zn. S-MHMP 204357/2013 ODA-TAX, čj. MHMP 1299429/2013 (dále jen „rozhodnutí magistrátu“), uložil Magistrát hlavního města Prahy žalobci (dále jen „stěžovatel“) pokutu ve výši 140 000 Kč za správní delikt dle § 16 odst. 1 písm. b) zákona č. 526/1990 Sb., o cenách, ve znění účinném pro projednávanou věc, a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč. Stěžovatel podal proti tomuto rozhodnutí odvolání, které žalovaný zamítl rozhodnutím ze dne 9. 1. 2014, čj. MF-121446/2013/16-1869. Kasační stížností je napadán v záhlaví uvedený rozsudek Městského soudu v Praze, kterým byla žaloba stěžovatele proti rozhodnutí žalovaného zamítnuta.

II. Relevantní skutkové okolnosti vyplývající ze správního spisu

[2] Stěžovatel je provozovatelem taxislužby. Dvěma zaměstnancům Magistrátu hlavního města Prahy (dále též „magistrát“) byla dne 22. 3. 2013 poskytnuta řidičem stěžovatele přeprava formou taxislužby v Praze na trase z ulice Kaprova na ulici Chrudimská o délce 6,4 km. Za tuto poskytnutou službu řidič taxislužby podle rozhodnutí magistrátu požadoval po cestujících částku 400 Kč, ačkoli dle § 5 odst. 2 zákona o cenách ve spojení s § 2 nařízení č. 20/2006 Sb. hl. m. Prahy, o maximálních cenách osobní taxislužby (dále jen „nařízení hl. m. Prahy“), byl za uvedenou službu oprávněn požadovat maximálně 230 Kč, a to při použití sazby s maximálními dílčími položkami: 40 Kč nástupní sazby, 25 Kč za 1 km, a 6 Kč za 1 minutu čekání. Nejvyšší správní soud dále považuje za vhodné ve vztahu k projednávané věci zmínit následující skutečnosti obsažené ve správním spisu. Zaměstnanci magistrátu (dále též „figuranti“ nebo „cestující“) v oznámeních o poskytnuté přepravě založených ve správním spise uvedli, že řidič v průběhu jízdy manipuloval s taxametrem, na konci jízdy taxametr ukazoval 49 Kč a řidič po nich přesto požadoval 400 Kč. Z oznámení dále vyplývá, že zaměstnanci magistrátu komunikovali s řidičem v anglickém jazyce. V protokole sepsaném kontrolním pracovníkem magistrátu bezprostředně po uskutečněné jízdě se uvádí, že cestujícím nebyla vydána stvrzenka z taxametru, kterou řidič následně vytiskl. Protokol dále obsahuje vyjádření řidiče, podle něhož se předražení nezakládá na pravdě. Řidič dále uvedl, že mu figuranti zaplatili částku podle stvrzenky z taxametru, přičemž opustili vozidlo dříve, než jim mohl stvrzenku předat. Tu proto předložil městské policii při následné prohlídce.

[3] Ve správním řízení byl proveden důkaz svědeckou výpovědí cestujících, kterým byla v projednávané věci poskytnuta přeprava. Podle protokolů o svědeckých výpovědích ze dne 15. 7. 2013 řidič během jízdy manipuloval s taxametrem, na němž byla po ukončení jízdy uvedena částka 49 Kč. Svědci uvedli, že po nich řidič požadoval částku 400 Kč, kterou mu uhradili a na kterou jim nebyl vydán doklad o zaplacení. Rozhodnutím magistrátu byla následně stěžovateli na základě shora zjištěných skutečností uložena pokuta ve výši 140 000 Kč za překročení maximální úředně stanovené ceny a povinnost uhradit náklady řízení v částce 1 000 Kč.

[4] Proti rozhodnutí magistrátu podal stěžovatel odvolání, ze kterého lze ve vztahu k projednávané kasační stížnosti zmínit námitku, podle které v řízení nebylo prokázáno, že po figurantech byla požadována částka 400 Kč. Celé dokazování bylo nesprávně založeno pouze na výpovědi dvou svědků – figurantů. Proti jejich tvrzení stojí listinný

pokračování

důkaz v podobě stvrzenky z taxametru, na němž je uvedeno 49 Kč. Svědci navíc v průběhu jízdy mluvili anglicky, řidič však podle svého vyjádření anglicky neumí. Stěžovatel považoval za nepřijatelné, že oznamovatelé správního deliktu následně potvrdili svá tvrzení svědeckými výpověďmi ve správním řízení, řidič tuto možnost nedostal. Stěžovatel proto navrhl důkaz svědeckou výpovědí řidiče.

[5] Žalovaný svým rozhodnutím odvolání stěžovatele zamítl a napadené rozhodnutí magistrátu potvrdil. Skutkový stav zjištěný správním orgánem prvního stupně považoval žalovaný za dostatečný. Požadavek zaplacení 400 Kč byl zejména svědecky potvrzen oběma svědky, žalovaný citoval z jejich výpovědí. Svědci shodně vypověděli, že po nich řidič požadoval 400 Kč. Stvrzenka namítaná stěžovatelem je pouze důkazem o tom, že byla vytištěna a že je na ní uvedena jiná částka. Nic však nevypovídá o tom, kolik řidič po cestujících ve skutečnosti požadoval. Možnost, že by profesionální řidič taxislužby nebyl schopen vyjádřit v angličtině cenu za poskytnutou přepravu, nepovažoval žalovaný za reálnou. Žádný předpis nestanoví, že by cestující při kontrolní jízdě nemohli s řidičem komunikovat v anglickém jazyce. Návrh důkazem svědeckou výpovědí řidiče žalovaný zamítl s odůvodněním, že teoreticky by mohl být vyslechnut, ale v projednávané věci je posuzováno jeho jednání; jeho výpověď v postavení svědka by proto nebyla účelná ani vhodná. Pokuta je podle žalovaného přiměřená a dostatečně odůvodněná.

III. Řízení před městským soudem

[6] Rozhodnutí žalovaného napadl stěžovatel žalobou, v níž setrval na tom, že k porušení cenových předpisů z jeho strany nedošlo. Ve vztahu k projednávané věci lze zmínit námitky, podle nichž jsou rozhodnutí správních orgánů založena na nedostatečně zjištěném skutkovém stavu. Stěžovatel trval na tom, že řidič požadoval po zákaznících částku uvedenou na stvrzence (50 Kč), ti však opustili vůz dříve, než ji vytiskl a předal. Veškeré dokazování je opřeno pouze o výpovědi svědků, při jejich výslechu však nebyly zjišťovány žádné podrobnosti jejich kontrolní činnosti, např. o osobě řidiče, kolik jízd ten den absolvovali apod. Proti tvrzení svědků stojí stvrzenka z taxametru, který byl ověřen Českým metrologickým institutem. Výpovědi svědků nemohou mít vyšší důkazní sílu než ostatní důkazy, jak tvrdí žalovaný. Ve správním řízení měl být podle žaloby proveden významný důkaz výsledkem řidiče vozidla. Pokud proveden nebyl, byl postup správních orgánů v rozporu s § 50 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „správní řád“), podle něhož jsou správní orgány povinny zjišťovat všechny rozhodující skutečnosti ve prospěch i neprospěch toho, komu je ukládána povinnost. Bez výsledku řidiče nebylo možno dostatečně zjistit skutkový stav, o kterém by nebyly důvodné pochybnosti. Správní orgány nemohly dát přednost výpovědi svých zaměstnanců (za kontrolní činnost honorovaných). Výslech řidiče by umožnil odstranit rozpory ohledně např. komunikace v anglickém jazyce, konečného vyúčtování ze strany figurantů. Závěry žalovaného, že řidič uměl anglicky a že zasahoval do taxametru, zůstaly zcela neprokázané. Podle žaloby byla pokuta uložena ve zjevně nepřiměřené výši; pro její uložení nebyly dostatečně zjištěny veškeré skutečnosti. Stěžovatel navrhl upuštění od pokuty nebo její moderaci.

[7] Městský soud žalobu zamítl. Ztotožnil se s vypořádáním věci správními orgány. Podle městského soudu ze správního ani soudního spisu nevyplývá nic, co by zpochybňovalo skutkový stav zjištěný správními orgány. Svědecké výpovědi figurantů se shodovaly, přičemž žalobce je nikterak nezpochybnil. Výpovědi cestujících lze přitom v obdobných případech považovat za dostatečné pro zjištění skutkového stavu. Stvrzenka z taxametru nevypovídá o jeho řádném fungování. Cena na ní uvedená je nadto v rozporu s údaji o nástupní sazbě, době čekání a ceně za uskutečněnou přepravu. Stěžovatel podle napadeného rozsudku neuvedl, jaké skutečnosti by měly být výsledkem řídiče zjištěny či vyvráceny. Výslech řídiče byl navíc navržen až v odvolání proti rozhodnutí magistrátu, vzhledem ke koncentraci řízení ve smyslu § 82 odst. 4 správního řádu, k němu žalovaný nemohl přihlídnout. Okolnosti týkající se podrobností kontrolní činnosti svědků, např. kolik jízd předmětný den absolvovali apod., nesouvisí s předmětem řízení. Podle městského soudu pokud řídič stěžovatele není schopen se domluvit s anglicky hovořícími zákazníky, neměl by taxislužbu poskytovat, protože by je nemohl informovat o ceně, ani by nevěděl, kam je má odvézt. Neshledal tedy důvodným návrh stěžovatele na provedení důkazu svědeckou výpovědí řídiče. Jeho stanovisko je založeno v protokole o kontrolním zjištění. Uloženou pokutu městský soud považoval za přiměřenou a řádně odůvodněnou, návrhu na její moderaci proto nevyhověl.

IV. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[8] Stěžovatel napadl rozsudek městského soudu včas podanou kasační stížností, podle které byl v řízení před správními orgány nedostatečně zjištěn skutkový stav. Správní orgány vycházely pouze z výpovědí figurantů, jimž připisovaly vyšší důkazní sílu, než údaji na stvrzence z taxametru. Nebylo však zjištěno, zda si svědci pamatují konkrétní okolnosti jízdy či dne, kdy byla předmětná jízda provedena. Svědecké výpovědi byly v přímém rozporu s vyjádřením řídiče uvedeným v protokolu o kontrolním zjištění a se stvrzenkou z taxametru. Na taxametu se vždy mění částky – navyšují se s ujetou vzdáleností, tuto skutečnost nelze proto považovat za důkaz o manipulaci s taxametrem. Taxametr byl řádně ověřen Českým metrologickým institutem a zásah do něj ze strany řídiče nebyl nijak prokázán ani zjišťován. Stěžovatel nesouhlasil se závěrem městského soudu, podle něhož pro řádné zjištění skutkového stavu nebylo zapotřebí vyslechnout řídiče. Ve správním řízení nebyly objasněny rozpory týkající se průběhu jízdy. Výslech řídiče stěžovatel navrhl v odvolání proti rozhodnutí magistrátu. Správní orgány porušily ustanovení § 50 odst. 3 správního řádu, pokud jej neprovedly. S řídičem nebylo ze strany správních orgánů zahájeno přestupkové řízení za jeho jednání, stěžovatele proto nelze sankcionovat. Stěžovatel se neztotožnil se závěrem městského soudu, podle něhož byla pokuta přiměřená. Učinil vše, co bylo v jeho silách, aby ke správnímu deliktu nedošlo.

[9] Žalovaný se ke kasační stížnosti vyjádřil podáním ze dne 12. 3. 2015, jímž zrekapituloval rozhodovací důvody správních orgánů obou stupňů a odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, podle něhož k prokázání předmětného deliktu postačí svědecké výpovědi cestujících. Ztotožnil se s vypořádáním věci městským soudem a navrhl kasační stížnost zamítnout. Stěžovatel podle žalovaného neprokázal důvody pro liberaci.

pokračování

V. Posouzení důvodnosti kasační stížnosti

[10] Kasační stížnost je podle ustanovení § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a podle jejího obsahu jsou v ní namítány důvody dle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s., tedy nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení a vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.

[11] Na základě § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. je Nejvyšší správní soud při přezkumu rozhodnutí krajských soudů vázán rozsahem a důvody kasační stížnosti, ledaže by bylo řízení před soudem zmatečné, bylo zatíženo vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, anebo v případě je-li napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, jakož i v případech, kdy je rozhodnutí správního orgánu nicotné. K těmto vadám tedy Nejvyšší správní soud přihlíží z úřední povinnosti.

[12] Nejvyšší správní soud považuje vzhledem k námitce týkající se nedostatečného zjištění skutkového stavu bez důvodných pochybností za vhodné zrekapitulovat skutkový stav, na kterém jsou založena rozhodnutí správních orgánů. Se stěžovatelem bylo zahájeno správní řízení o uložení pokuty za správní delikt (porušení zákona o cenách) na základě kontrolního protokolu a oznámení o poskytnuté přepravě dvou figurantů. Z těchto oznámení mimo jiné vyplývá, že po ukončení jízdy bylo na taxamtru uvedeno 49 Kč, řidič taxislužby však požadoval částku 400 Kč, kterou mu i přes nesoulad s částkou uvedenou na taxamtru zaplatili, stvrzenka jim nebyla vydána, cestující s řidičem komunikovali v angličtině. Řidič naproti tomu v protokolu o kontrolním zjištění uvedl, že cestující zaplatili částku podle taxamtru, a opustili vozidlo, ještě než obdrželi stvrzenku, kterou řidič vytiskl z taxamtru a vzápětí předložil při kontrole městské policii. Stěžovatel po zahájení správního řízení v řízení v prvním stupni nenavrhoval výslovně výslech řidiče, v písemném vyjádření vyslovil nesouhlas s tvrzením figurantů obsaženým v protokolu o kontrolním zjištění. Magistrát nařídil provedení důkazu svědeckou výpovědí figurantů, ve vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že tento výslech byl proveden za účelem odstranění rozporů. Cestující - figuranti při výslechu svá tvrzení uvedená v protokolu potvrdili. Stěžovatel namítal, že jejich tvrzení jsou v rozporu s písemným vyjádřením řidiče podaným do protokolu o kontrolním zjištění a také s údajem na stvrzence z taxamtru, za účelem odstranění rozporů navrhoval provedení výslechu řidiče. Ten proveden nebyl s odůvodněním, že by řidič vypovídal o vlastním jednání, které je předmětem řízení.

[13] Předně je třeba konstatovat, že v řízení o uložení pokuty za správní delikt zahajovaném z úřední povinnosti je třeba klást zvláštní důraz na důkladné zjištění skutkového stavu ze strany správních orgánů a jejich rozhodnutí důsledně poměřovat zásadou materiální pravdy jako jednou ze základních zásad činnosti správních orgánů

(srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 12. 2010, čj. 4 Ads 44/2010 – 132, dostupný na www.nssoud.cz, stejně jako veškerá dále citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu). Kromě základní zásady správního řízení ve smyslu § 3 správního řádu, podle kterého, nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, se zde uplatní i zásada vyšetřovací zakotvená v § 50 odst. 3 správního řádu. Ve smyslu věty druhé citovaného ustanovení je správní orgán povinen v řízení, v němž má být uložena povinnost (pokuta), i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena.

[14] V projednávané věci jsou k dispozici zjištění kontrolujících osob zaznamenaná v protokolu o kontrolním zjištění, ve stejném protokolu je uveden nesouhlas řidiče se zde uvedenými tvrzeními. K potvrzení tvrzení kontrolorů správní orgán nařídil provedení důkazu jejich svědeckou výpovědí. V případě řidiče správní orgán jeho výslech nenařídil, neprovedl ho ani po návrhu vzneseném stěžovatelem v odvolání. Odůvodnění, dle něhož nebyl řidič vyslechnut, neboť předmětem řízení bylo i jeho jednání v průběhu jízdy a správní orgán mohl předpokládat, jak bude vypovídat, nemá zákonnou oporu a nelze je akceptovat. Nejvyšší správní soud podotýká, že správní orgán skutečně není povinen vždy a za každých okolností provádět důkaz výsledkem řidiče v řízení o uložení pokuty podle zákona o cenách při výkonu taxislužby. Pokud z provedených důkazů nevyplývá žádný rozpor a je zjištěn skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti (§ 2 správního řádu), není nutno takto zjištěný stav dále doplňovat. Taková byla situace v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 11. 2005, čj. 2 Afs 104/2005 – 81, na který poukazoval žalovaný.

[15] V projednávané věci však rozpory mezi skutkovými zjištěními existovaly, což správní orgán ostatně sám připustil. Stěžovatel od počátku řízení rozporoval tvrzení, že řidič požadoval po cestujících částku 400 Kč. Dle jeho tvrzení řidič za jízdu účtoval částku 49 Kč. Obvyklá (maximální) cena za jízdu přitom měla být 230 Kč. V řízení tedy existovaly rozpory mezi tvrzeními kontrolujících osob a řidiče uvedenými v protokolu o kontrole, k jejich odstranění byl nařízen výslech pouze jedné ze stran. Pro rozhodnutí v dané věci jsou relevantní zjištění týkající se komunikace ohledně zaplacení ceny. Pokud jsou tvrzení přítomných osob protichůdná (což připustil žalovaný ve vyjádření k žalobě), nelze připustit provedení výsledku pouze jedné strany a výpověď druhé strany odmítnout s argumentací, že její postoj je předem známý. Jak je výše uvedeno, není dána obecná povinnost správního orgánu v těchto řízeních provádět výslech řidiče taxislužby. Jeho odmítnutí však musí být provedeno v souladu se zákonem, což v projednávané věci nenastalo.

[16] Nejvyšší správní soud si je vědom skutečnosti, že stěžovatel výslovně navrhl provedení důkazu výsledkem řidiče až v odvolání proti v pořadí druhému rozhodnutí, tvrzení řidiče ohledně účtování částky 49 Kč je též nejméně rozporuplné. Správní orgán však nebyl oprávněn důkazní návrh vznesený poprvé v odvolání s ohledem na judikaturu Nejvyššího správního soudu (viz níže bod 17.) odmítnout pouze z důvodu pozdního uplatnění. Rozporuplností tvrzení ohledně údajně požadované částky 49 Kč se správní orgán v žádném stupni nezabýval, proto tyto úvahy nemůže jako první rozvádět v rozhodnutí o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud.

pokračování

[17] Dalšího pochybení se v tomto ohledu dopustil i městský soud. Jeho tvrzení, že stěžovatel neuvedl žádné okolnosti, které by měly být výsledkem zjištěny či vyvráceny, nemá oporu ve správním spisu, neboť stěžovatel v odvolání proti druhému rozhodnutí o pokutě uvedl, že nebyl prokázán požadavek řidiče k zaplacení 400 Kč, neboť ho zpochybnil řidič i údaj na stvrzence. Nesprávný je též odkaz městského soudu na nepřípustnost provedení tohoto důkazu podle § 82 odst. 4 správního řádu. V souladu s tímto ustanovením se k novým skutečnostem a návrhům na provedení nových důkazů uvedeným v odvolání přihlédne jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve. Toto omezení se podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu však nevztahuje na řízení ve věcech správního trestání, neboť omezování skutkových tvrzení či důkazních návrhů jen na některé stádium správního řízení by bylo popřením práva na obhajobu (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2014, čj. 5 As 126/2011 – 68, nebo rozsudky ze dne 22. 1. 2009, čj. 1 As 96/2008 – 115 a ze dne 27. 11. 2012, čj. 1 As 136/2012 – 23). Městský soud tedy označil důkazní návrh stěžovatele vznesený v odvolacím řízení za nepřípustný v rozporu s uvedenými rozsudky Nejvyššího správního soudu, včetně rozhodnutí rozšířeného senátu.

[18] Nejvyšší správní soud pro úplnost konstatuje, že si je vědom obtížnosti postupu správního orgánu v řízení, ve kterém stojí proti sobě dvě protichůdná tvrzení a pravděpodobně neexistuje žádný objektivní důkaz. V takové situaci správní orgán musí využít veškeré dostupné prostředky k ověření úplnosti a věrohodnosti všech přednesených výpovědí, poskytnout při tom stranám rovné příležitosti, a poté určit, zda jsou dostatečným podkladem pro rozhodnutí, zde o porušení povinnosti a uložení sankce. V projednávané věci nelze přehlédnout, že stěžovatel byl v prvních fázích správního řízení spíše pasivní, nezúčastnil se svědeckých výpovědí figurantů, nenavrhoval vlastní důkazy. Tvrzení o ceně za jízdu ve výši 49 Kč též vyvolává pochybnosti, neboť je výrazně nižší, než cena obvyklá. Avšak uplatnění jeho návrhu na provedení důkazu výsledkem řidiče v odvolacím řízení zákon připouští, proto musí být ze strany správního orgánu též v souladu se zákonem vypořádán.

[19] Nejvyšší správní soud z uvedených důvodů dospěl k závěru, že ve správním řízení nebyl dostatečně spolehlivě zjištěn skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti ve smyslu § 3 správního řádu. Správní orgány obou stupňů rezignovaly na povinnost zjišťovat okolnosti svědčící ve prospěch stěžovatele, neodůvodnily v souladu se zákonem odmítnutí důkazního návrhu stěžovatele. S odkazem na citovanou judikaturu Nejvyššího správního soudu se nelze ztotožnit se závěrem městského soudu ohledně koncentrace správního řízení dle § 82 odst. 4 správního řádu.

[20] K dalším námitkám Nejvyšší správní soud uvádí, že předmětem řízení nebylo posouzení toho, zda řidič umí či neumí anglicky, ale prokázání, zda po figurantech skutečně požadoval za poskytnutou přepravu vyšší než úředně dovolenou cenu.

[21] Za nedůvodnou považoval Nejvyšší správní soud námitku stěžovatele, podle níž mu nemohla být uložena pokuta, neboť s jeho řidičem nebylo zahájeno správní řízení pro spáchání přestupku dle § 23 odst. 1 písm. i) zákona č. 200/1990 Sb., o

přestupcích, ve znění účinném pro projednávanou věc. Předně je nutno uvést, že ustanovení § 16 odst. 1 písm. b) zákona o cenách a ustanovení § 23 odst. 1 písm. i) zákona o přestupcích upravují dva odlišné delikty a různé skutky. Prvého se dopustí právnická nebo podnikající fyzická osoba tím, že nedodrží při prodeji úředně stanovenou cenu, druhého se pak dopustí fyzická osoba, která coby řidič taxislužby poškodí cestujícího na ceně jízdného. Skutečnost, že s řidičem taxislužby nebylo zahájeno správní řízení ve věci spáchání přestupku dle § 23 odst. 1 písm. i) zákona o přestupcích přitom nemá žádný vliv na to, zda je právnická osoba provozující taxislužbu a zaměstnávající řidiče odpovědná za spáchání správního deliktu dle § 16 odst. 1 písm. b) zákona o cenách.

[22] Vzhledem k tomu, že ve správním řízení nebylo dostatečně prokázáno, že se skutek stal, nezabýval se Nejvyšší správní soud námitkou, podle níž je pokuta uložená stěžovateli nepřiměřená a podle které měl městský soud od pokuty upustit nebo ji snížit. Tato otázka je závislá na posouzení toho, zda se stěžovatel vytýkaného správního deliktu skutečně dopustil či nikoli.

[23] Nejvyšší správní soud se nemohl zabývat námitkou, podle níž stěžovatel učinil vše, co bylo v jeho silách, aby ke správnímu deliktu nedošlo, a proto za předmětný delikt neodpovídal a pokuta mu nemohla být uložena. Tuto námitku stěžovatel v řízení před městským soudem neuplatnil. Kasační námitky opírající se o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před městským soudem, ač tak učinit mohl, je třeba v souladu s ustanovením § 104 odst. 4 s. ř. s. považovat za nepřipustné (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 9. 2008, čj. 8 Afs 48/2006 – 155).

VI. Závěr a náklady řízení

[24] Nejvyšší správní soud dospěl v posuzovaném případě k závěru, že městský soud zatížil svůj rozsudek vadou, pokud shledal skutkový stav zjištěný správními orgány za dostatečný, a dále došlo nezákonným odmítnutím provedení důkazu k porušení ustanovení o řízení, které mohlo mít vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé. Nejvyšší správní soud proto v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. větou první před středníkem napadený rozsudek zrušil. Vytčené vady nastaly v řízení před správním orgánem, městský soud by je nemohl nijak napravit, proto Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že jsou splněny podmínky dle ustanovení § 110 odst. 2 s. ř. s. a zrušil proto i rozhodnutí žalovaného Ministerstva financí ze dne 9. 1. 2014, čj. MF-121446/2013/16-1869, a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

[25] V dalším řízení je žalovaný vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu, je povinen v souladu s ním se vypořádat s návrhem důkazu provést svědeckou výpověď řidiče stěžovatele k odstranění stávajících rozporů ve skutkovém stavu.

[26] V případě, kdy Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek městského soudu a současně zrušil i rozhodnutí správního orgánu dle § 110 odst. 2 s. ř. s., je povinen rozhodnout kromě nákladů řízení o kasační stížnosti i o nákladech řízení, které předcházelo zrušenému rozhodnutí městského soudu (§ 110 odst. 3 věta druhá s. ř. s.). Náklady řízení o žalobě a náklady řízení o kasační stížnosti tvoří v tomto případě jeden celek a Nejvyšší správní soud

pokračování

rozhodne o jejich náhradě jediným výrokem vycházejícím z § 60 s. ř. s. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 11. 2008, čj. 1 As 61/2008 – 98).

[27] Při rozhodování o náhradě nákladů řízení vychází soudní řád správní z celkového úspěchu ve věci. Ten přísluší žalobci, neboť napadené rozhodnutí správního orgánu druhého stupně bylo Nejvyšším správním soudem zrušeno. Žalovaný ve věci úspěch neměl, náhrada nákladů řízení mu proto nenáleží. Úspěšnému žalobci Nejvyšší správní soud dle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. přiznal náhradu nákladů řízení proti žalovanému. Tyto náklady řízení jsou tvořeny jednak částkou 10 000 Kč za soudní poplatky (3 000 Kč za žalobu, 1 000 Kč za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě, 5 000 Kč za kasační stížnost proti rozsudku městského soudu a 1 000 Kč za návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.). Dále jsou náklady řízení tvořeny částkou 18 201 Kč.

[28] Zástupkyně žalobce před městským soudem v řízení o žalobě učinila celkem čtyři úkony právní služby, kterými jsou převzetí a příprava zastoupení [§ 11 odst. 1 písm. a) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), v účinném znění (dále jen „advokátní tarif“)], jedno písemné podání ve věci samé (žaloba) ve smyslu § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu, návrh na přiznání odkladného účinku dle § 11 odst. 3 ve spojení s § 11 odst. 2 písm. j) advokátního tarifu, a účast na jednání před soudem ve smyslu § 11 odst. g) advokátního tarifu. V řízení před Nejvyšším správním soudem učinila zástupkyně žalobce jedno podání, které lze považovat za úkon právní služby dle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu (kasační stížnost proti rozsudku městského soudu ze dne 5. 2. 2015, čj. 11 Af 4/2014 – 40), a dále návrh na přiznání odkladného účinku dle § 11 odst. 3 ve spojení s § 11 odst. 2 písm. j) advokátního tarifu. Celkově tedy zástupkyně žalobce učinila čtyři úkony právní služby, za které jí za každé náleží mimosmluvní odměna ve výši 3 100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5. advokátního tarifu], která se zvyšuje o částku 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Za dva úkony spočívající v návrzích na přiznání odkladného účinku náleží dle ustanovení § 11 odst. 2 písm. j) ve spojení s § 11 odst. 3 advokátního tarifu mimosmluvní odměna ve výši 1 550 Kč. Vzhledem k tomu, že oba návrhy na přiznání odkladného účinku byly součástí návrhů ve věci samé (žaloby a kasační stížnosti) nepřiznal Nejvyšší správní soud za tyto úkony paušální náhradu hotových výdajů. Zástupkyni žalobce tedy náleží 13 600 Kč za čtyři úkony právní služby včetně paušální náhrady hotových výdajů a 3 100 Kč za dva návrhy na přiznání odkladného účinku. Z důvodu účasti zástupkyně žalobce na jednání před městským soudem jí vznikly další náklady spočívající v cestovním ve výši 501 Kč (259 Kč za cestu z Olomouce do Prahy a 242 Kč za cestu zpět) a náhradě za promeškaný čas ve výši 1 000 Kč (10 započatých půlhodin x 100 Kč dle § 14 odst. 3 advokátního tarifu). Celková částka náhrady nákladů právního zastoupení činí 18 201 Kč. Zástupkyně žalobce není plátcem DPH.

[29] Celková výše náhrady nákladů řízení před krajským soudem a Nejvyšším správním soudem včetně zaplacených soudních poplatků tedy činí 28 201 Kč. Tuto částku je žalovaný povinen zaplatit žalobci k rukám jeho právního zástupce Mgr. Moniky

Zatloukalové, advokátky se sídlem Veleslavínova 7, Olomouc, ve lhůtě 30 dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. dubna 2016

Daniela Zemanová
předsedkyně senátu